

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput V. Post promulgationem Evangelii, omnibus ratione utentibus,
necessitate medii simpliciter necessaria est fides explicita Dei existentis,
& remuneratoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

CAPUT V.

Post promulgationem Evangelii, omnibus ratione utentibus, necessitate medi simpliciter necessaria est fides explicita Dei existentis, & remuneratoris.

- 81 **P**Rior pars constat ex duobus capitibus præcedentibus. Primum enim credendorum omnium est Deum esse. Cùm igitur ad justificationem & salutem, adultis omnibus aliquid necessariò credendum sit necessitate medi, primò & maximè credendum est Deum esse, idque explicitè. Quod enim solùm implicitè creditur, in alio explicitè credito creditur. Quod autem primò credendum est, in seipso, non in alio credendum est. Unde Apost. Hebr. 11. *Accedentem (inquit) ad Deum credere oportet quia est, & quia inquirentibus se remunerator sit.*
82. Posterior pars ex eodem Apostoli testimonio conficitur; eodem quippe loquendi modo Apostolus requirit fidem Dei remuneratoris, ac Dei existentis. Sed Dei existentis fidem requirit explicitam. Ergo & Dei remuneratoris. Sicque Apostolum Ecclesia, & Patres semper intellexerunt. Idèquè Innocentius XI. damnavit hanc propositionem 22. *Nonnisi fides unius Dei necessaria est, non autem explicita remuneratoris.* Quam propositionem contra omnes Theologos esse testatur P. Oxea disput. 13. de fid. n. 14.
83. Notat autem Ribera ad citatum Apostoli locum, Apostolum ibi loqui de Deo remuneratore, remuneratione supernaturali, quam versu 39. vocat *repromissionem*, quamque Matth. 25. Christus explicat, dicens: *Ibunt hi in supplicium æternum, iusti autem in vitam æternam.*
84. Objicit quidem Arriaga, adultum justificari, salvarique posse cum actu perfectæ contritionis, vel charitatis, ad quem necessaria non est nisi fides & notitia divinæ bonitatis. Quæ cùm sit attributum distinctum ab attributo remuneratoris, unum sine alio explicitè cognosci credique potest. Potest ergo quis, Deum ut infinitè bonum explicitè cognoscens, & credens, non ut remuneratorem, Deum taliter cognitum super omnia perfectè amare, ex eoque amore de peccatis dolere, & sic justificari & salvari. Aliàs salvari non posset, qui in sylvis natus, & inter bestias educatus, summam Dei bonitatem agnosceret, & propter ipsam de peccatis doleret, nullà Dei quæ punientis, vel quæ præmiantis habità notitià, saltem explicità.
85. Sed respondeo, quòd licet (absolutè loquendo) impossibile non sit actum perfectæ contritionis, & charitatis, elici cum sola cognitione, & fide explicita divinæ bonitatis, sicut (absolutè loquendo) elici posset ex fo-

la fide latè dicta divinæ bonitatis: secundum præsentem tamen ordinem divinæ providentiæ, nobis manifestatum per Scripturam, & Ecclesiæ declarationem, prius non magis fieri possit, quàm posterius. Nimirum: quia fide certum est actum perfectæ charitatis & contritionis elici non posse sine gratia Dei, qui nemini eam concessurus est, nisi fide strictà explicitè credenti, quòd Deus remunerator sit, ne suæ providentiæ ordo violeto. Nec propterea salus est impossibilis homini inter bestias nato, & educato, de quo supra, partim ob ea, quæ dixi à num. 34. ad 39. partim quia certissimè tenendum est, quòd Deus ipsi necessariam cognitionem, & fidem ante mortem procurabit, si ductum rationis naturalis sequatur in appetitu boni, fuga mali, uti docet S. Thomas num. 56. relatus, & variis exemplis ostendetur num. Denique salus homini illi eodem modo possibilis est, quòd justificatio non habenti fidem strictam, sed latam dumtaxat. Cui sicut Deus providebit, si ductum istius fidei sequatur, &c. ita similiter, &c.

CAPUT VI.

Omnibus ratione utentibus, eadem necessitate (post Evangelium promulgatum) ad justificationem, & salutem, necessaria est fides explicita Christi, seu incarnationis, & SS. Trinitatis.

Hanc sententiam communiorem vocant 86 Mastrius Th. Mor. disput. 10. n. 3. & noster Lumbicus de fide q. 15. n. 900. Addens, quòd ita docent communiter Thomistæ, utique cum S. Thoma 2. 2. q. 3. a. 7. & 8. necnon in 3. dist. 25. q. 2. a. 2. quæstiunc. 2. & S. Bonaventura ibid. a. 1. q. 3. Magister sentent. Durandus, Scotus, Carthusianus, Lovanienses contra Lutherum, & alii.

§. I.

Probatnr asserta necessitas fidei explicita Christi.

1º. **E**X Joan. 1. *Dedit eis potestatem filios Dei fieri.* Quibus? sequitur, & dicit: *qui credunt in nomine ejus*, scilicet Christi. Hæc igitur est conditio necessaria ad hoc ut adulti fiant filii Dei. Et cap. 3. ad inculcandum assertam necessitatem fidei explicitæ de Christo, versu 14. inducitur comparatio fidei Christi cum aspectu serpentis aëni tempore Moyfi. Sicut enim filiis Israël, vulneratis à serpentibus, tunc necessarius fuit aspectus explicitus in serpentem aënum, ut sanarentur; sic modò (post Evangelium promulgatum) necessaria est adultis fides explicita in Christum, ut justificentur, & salventur: *Sicut Moyfes exal-*